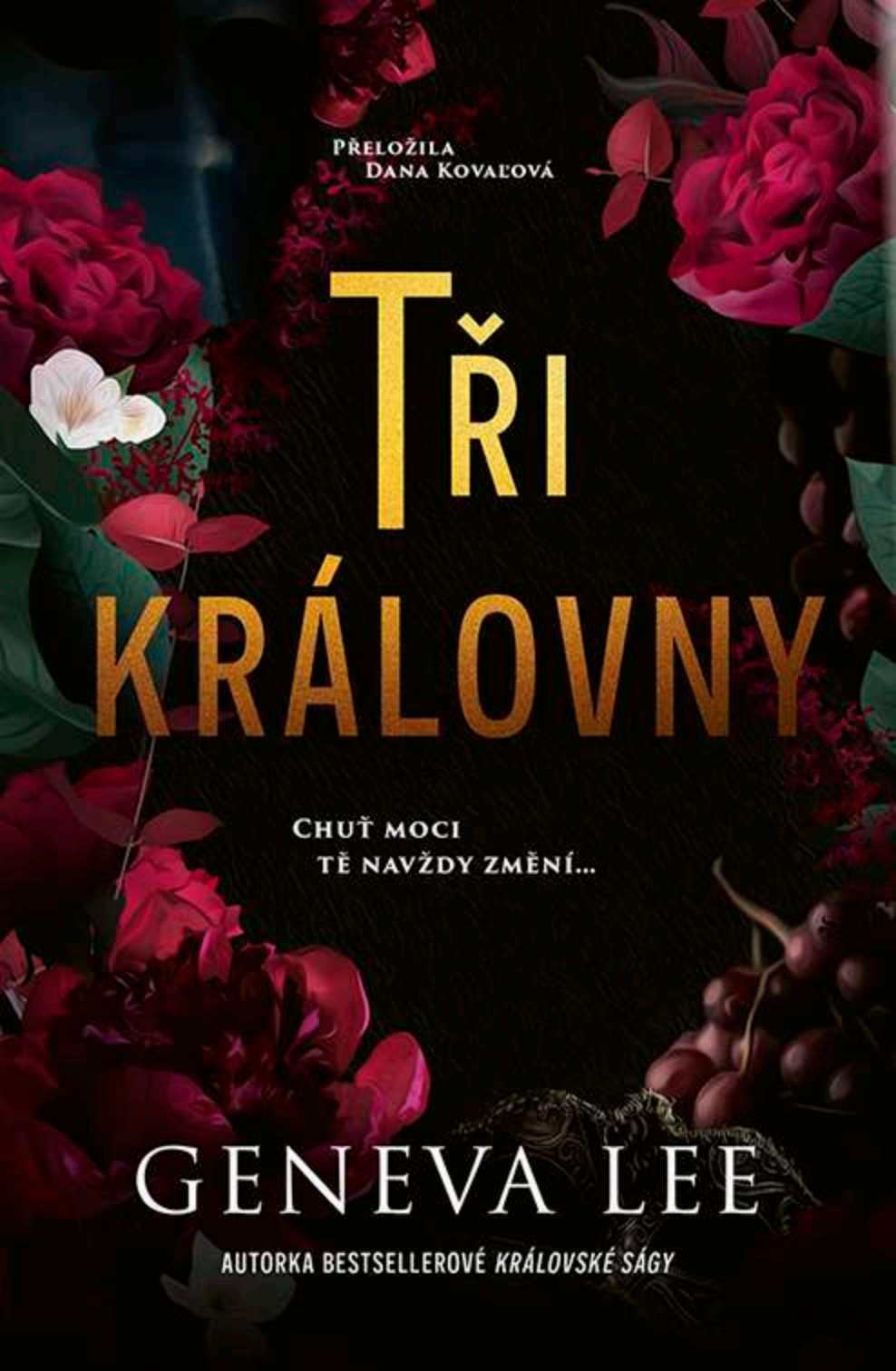

PŘELOŽILA
DANA KOVALOVÁ

TŘI KRÁLOVNY

CHUŤ MOCI
TĚ NAVŽDY ZMĚNÍ...

GENEVA LEE

AUTORKA BESTSELLEROVÉ KRÁLOVSKÉ SÁGY

TŘI KRÁLOVNY

VAROVÁNÍ PŘED CITLIVÝM OBSAHEM

Příběh obsahuje prvky, které nemusí být vhodné pro všechny čtenáře. Na stránkách se objevuje násilí, rodinné odcizení, krvavé rituály, užívání psychotropních látek a smrt. Ve zmínkách o minulosti se objevuje i téma sexuálního napadení či rakoviny. Čtenáře, kteří mohou být na tyto prvky citliví, prosíme, aby to vzali na vědomí.

Copyright © 2024 by Geneva Lee
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dana Kovalová, 2026
Cover © Geneva Lee, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6572-0 (pdf)

TŘI KRÁLOVNY

GENEVA LEE

přeložila Dana Kovalová

Pro tebe

PRVNÍ KAPITOLA

JULIAN

„Lord Julian Rousseaux a jeho snoubenka, Thea Melbourneová.“ Ceremoniář po svém oznámení ustoupil stranou a udělal nám prostor, abychom mohli sestoupit po schodech.

Okamžitě se ozval šepot. Střelil jsem pohledem do sálu pod námi. Šlechta upřírho světa se mísila s mladými i starými familiáry pod očaroványmi skleněnými lustry, které se vznášely ve vzduchu. Ani dnes to nebylo o nic méně ohromující než před staletími. Klenutá okna v místnosti byla lemovaná zasněženými girlandami, každá propletená zmrzlým břečťanem. Velký stálezelený strom zářil uprostřed prostoru světle, která blikala jako hvězdy na nočním nebi.

Místnost byla zaplněná zbytky magie, kousky kouzel, která přežila kletbu. Ale navzdory zimnímu tématu byli všichni oblečení do šatů, jež odhalovaly lákavé množství kůže, anebo do smokingů bez saka. O slunovrat šlo jenom podle jména. Jinak to nesmrtelní brali jako šanci předvést své bohatství a čarodějky mohly ukázat své tenčící se schopnosti. Mně ale na ničem z toho nezáleželo.

Šlo mi o jediné – potvrdit zvěsti kolující v místnosti, že Julian Rousseaux už není k mání.

Hlavy se skláněly a oči těkaly, jak se davem šířila zpráva o mém zasnoubení. Jen jeden pohled zůstával upřený na mě. Má matka na

nás zírala inkoustově černými duhovkami a družka po mém boku klopýtla. Jen nepatrně, takže jsem si toho mohl všimnout sotva já.

Ale všiml jsem si.

To však pořád nebylo nic ve srovnání se vztekem, který ze ženy po mém boku vyzařoval.

Na Thein zuřivý pohled jsem reagoval nejšarmantnějším úsměvem, jakého jsem byl schopný, ale jen přimhouřila oči. Opatrně se narovнала a znovu nabrala klid a rovnováhu.

„Omlouvám se,“ zašeptal jsem.

Thea zamumlala něco o útesech a varováních, ale vypjala prsa a věnovala mi oslnivý úsměv. Ovšem já věděl svoje a bylo mi jasné, že mu nemůžu věřit. Měl jsem problém. Zase.

„To bys taky měl,“ zamumlala a dál mi předváděla své sebeovládání, „ale nedopustím, aby tvoje matka viděla, jak se hádáme.“

„Já ti to pak vynahradím,“ slíbil jsem jí a cestou dolů po schodech jsem ji vzal za ruku. V davu se ozvalo kolektivní zalapání po dechu a mumlání přešlo v pobouřený šepot.

„Zapomněl sis vzít rukavice,“ řekla Thea zhruba ve stejnou chvíli, kdy jsem si sám uvědomil totéž.

„Díky za připomenutí,“ odpověděl jsem suše.

„Nemáš zač.“ Její úsměv se rozšířil a konečně pronikl i do očí. Užívala si to. „Možná bych si na to vzpomněla dřív, ale snažila jsem se vzpamatovat z toho, jak jsem se ocitla na pokraji smrti.“

„Teď jsi zbytečně dramatická.“

„Neměli bychom se vrátit do auta?“ nadhodila a správně odhadla, že u sebe žádné nemám. Tolik jsem se soustředil na ni – na prsten, co teď měla –, že mě nenapadlo přihrádku na rukavice ani otevřít.

Ale už jsem ji vedl k dalšímu schodu a holé ruce byly samy o sobě zprávou vyslanou těm dole. „Nebudeme si s tím dělat starosti.“

„Rebelante.“ Zvedla obočí a elegantně došlápla na slonovinový běhoun, který se táhl po schodech. Nespouštěl jsem z ní oči a ignoroval zvědavé pohledy, které nás sledovaly. Ať si mluví.

Nebyl jsem si jistý, jak moc bezpečné jsou boty, které Thea zvolila, zvláště na těchhle starodávných schodech, o koberci nemluvě. Měly ovšem spoustu lákavých vlastností. Například to, že byla dost vysoká, abych ji mohl snadno políbit, a navíc měnily její nohy ve ztělesněné pokušení. Později jsem měl v plánu ji zvednout, opřít o zeď a ošukat. A nechat jehlové podpatky, aby se mi zarývaly do zad.

Thea mé myšlenky zaslechla. Dech se jí zadrhnul a tváře jí zrůžověly do lákavého odstínu. A pak kolem mě vykvetla vůně cukrového melounu. „Slibuješ?“

„Rozhodně,“ zamumlal jsem, zvedl si její ruku k ústům a políbil ji.

Začervenala se ještě víc a při vlně vzrušení, jež ji zaplavila, se mi roztáhly nosní dírký. Neměl jsem v úmyslu vyvolat tuhle reakci, byť jsem ji oceňoval, ale ten polibek mi dal šanci předvést prsten, který si natáhla přes saténové rukavičky. Když už jsme se museli účastnit těch archaických rituálů, aspoň naší přítomnosti využiju. To ohlášení, polibek, dokonce i mé zapomenuté rukavice – to všechno jen šířilo zprávy rychleji.

Už jsem skutečně nebyl k mání.

Natrvalo.

„O co ti jde?“ zeptala se Thea neslyšně.

„Drby se šíří rychle, lásko.“

Zamířili jsme k mé rodině a dav se před námi rozestoupil. Bylo zvykem při příchodu pozdravit matriarchu.

Tohle byla skutečná zkouška. Kdyby se Sabine rozhodla rozpoutat peklo, vyvolalo by to docela nové drby. Před tímhle jsem měl Theu taky nejspíš varovat.

Ale Thea se jen vznášela vedle mě a cizí osoby, které na ni zíraly, častovala zdvořilými úsměvy. Došli jsme k mým rodičům a Thea je vřele pozdravila.

Dominic Rousseaux se pousmál, nepatrně na mě kývl a naznačil tak, že oceňuje naši taktiku. Před manželkou by se to neodvážil říct nahlas, ale bylo to výmluvné. Thea si ho začala získávat. Moji bratři,

dokonce i Benedikt, by v případě potřeby byli na mé straně. Tím v rodině zbývala jen jedna osoba, která byla proti mé volbě partnerky.

Matka ohrnula horní ret a odhalila špičáky, které – jak se zdálo – měla vysunuté, kdykoli byla Thea poblíž. Naježil jsem se a narovnal ramena v projevu síly. Byly doby, kdy by mě možná dokázala přemoci. Byla o tisíce let starší a měla víc zkušeností z bojů. Ale já jsem měl něco, co ona neměla.

Svou družku. Za jejíž ochranu bych klidně zemřel.

„Matko,“ řekl jsem tiše. „Šťastný slunovrat.“

Zamrkala a tékala mezi námi očima, než sklouzla pohledem na naše spojené ruce.

„Zapomněl sis rukavice,“ poznamenala s nesouhlasným odfrknutím. „Pošlu sluhu, aby ti je *okamžitě* přinesl.“

„To není nutné. Budu v bezpečí. Dnes večer se nehodlám dotýkat nikoho jiného než *své družky*.“ Zvýšil jsem hlas dost na to, aby všichni, kdo kolem nás špicovali uši, zaslechli tu poslední část. Jestli měl někdo pochybnosti o mých zasnubách, pak by je zpráva o našem vzájemném poutu mohla zahnat.

„Nesmysl.“ Luskla prsty a vedle ní se zhmotnil sluha. „Můj syn si zapomněl rukavice. Nějaké mu doneste.“

„Prosím,“ dodala Thea šeptem.

Sabine po ní šlehla pohledem. Matka na sobě měla vínovou róbu, která se jí vinula přes rameno a elegantně se řasila na zádech. Černé vlasy měla spletené do dvou copů, obtočených kolem hlavy jako koruna. Byla zosobněním anděla smrti včetně rudých rtů, které naznačovaly, že možná nedávno povečeřela něčí srdce. Thea vedle ní v šatech se zlatými peříčky přímo zářila. I když byla nervózní, vyzařovalo z ní teplo jako z dokonalého jarního rána. Byly svým přesným opakem – moje matka byla půlnoc a Thea příslib nového dne.

„Aspoň že tvoje snoubenka má trochu rozumu,“ pokračovala matka. „Třeba tě dokáže přesvědčit, abys respektoval naše tradice.“

„Jistě,“ řekl jsem chladně a bojoval s pokušením se usmát. Nebylo to přímo požeňání, ale tím, že o Thee mluvila jako o mé snoubence, uznala náš vztah – a to veřejně.

„Vypadáš nádherně,“ ozval se otec a popošel blíž, aby vzal Theu za ruku. „Oběma vám blahopřeju.“

Sabine vedle něj stiskla rty do úzké čárky. Tohle zřejmě zašlo příliš daleko. Ale povedlo se to.

Naše zasnoubení veřejně uznala matriarcha rodiny i její choť.

Thea se zhluboka nadechla a nepochybně věděla, co si myslím. „Šťastný slunovrat vám oběma. Jsem poctěná, že se můžu připojit k vaší rodině.“

Ten okamžik by nemohl být promyšlenější, ani kdybychom ho zinscenovali. Všichni jsme reagovali na narážky a hráli jsme své role pro publikum. Sluha se vrátil s mými rukavicemi a já jsem si je vzal. Navlékl jsem si je. Sabine si odkašlala a očividně se jí ulevilo, že hodlám zachovat *aspoň nějaké* dekorum.

„Měli bychom obejít společnost.“ Mávla na manžela. „Pojď se mnou.“

Otec trochu protočil oči, ale nabídl jí rámě a bez reptání zaujal místo po jejím boku.

„Než odejdeš,“ řekl jsem a zarazil jsem ji, „zařídil jsem pro nás pronájem soukromé vily na západní straně ostrova.“

„Opravdu?“ Dusila v sobě tichý vztek, ale pokrčila rameny. „Předpokládám, že budete potřebovat víc prostoru na to všechno, co spolu budete dělat.“

„Spíš víc romantiky,“ řekl jsem a pousmál se. „Rada nám svá očekávání dala jasně najevo.“

Thea vedle mě vyprskla a trochu se sklonila, jako by ji moje slova skoro porazila.

Ale matka zůstala klidná, i když jí zlověstně potemněly oči. „Samozřejmě. *Tohle.*“

„Ano, tohle,“ souhlasil jsem.

„Předpokládám správně, že vás po dnešním večeru moc neuvidíme?“

„Do Nového roku ne,“ odpověděl jsem pevně.

„Budou vás očekávat na Silvestra,“ řekla.

„Pošli nám podrobnosti. Uvidím, co půjde.“

Sabine se usmála a odhalila smrtící krásu, které jsem se naučil bát už jako dítě. „To není nepovinné.“

Jen jsem sklonil hlavu. Zpráva přijata. Dneska jsem sehrál svou partii a vyhrál jsem. Ale hra tímhle večerem nekončí. Očekávalo se od nás, že budeme následovat tohle morbidní turné kamkoli, kam nás jejich rozmar zavede příště. A čekaly na nás další Rituály.

Moji rodiče vklouzli do davu a od všech přijímali přání.

„To šlo líp, než jsem čekal,“ řekl jsem a urovnal si motýlka, ale když jsem se podíval na svou družku, skoro vřela.

„Temný kout. *A hned*,“ poručila mi a trhla hlavou směrem od oslavy k potměným chodbám vedoucím od tanečního sálu.

Něco mi napovídalo, že netouží po chvilce samoty, aby se mě mohla dotýkat.

DRUHÁ KAPITOLA

THEA

Nebyla jsem na Juliana naštvaná. Byla jsem vzteky bez sebe. Strávila jsem celý den přemýšlením a obavami z toho, co má za lubem, a přitom jsem se snažila vyrovnat se zjištěním, co jsem vlastně zač. A on mezitím osnoval tohle všechno. Dokonce i tu žádost o ruku...

Zahнала jsem bolest, kterou ve mně to pomyšlení vyvolalo, abych se mohla soustředit na své pobouření a vztek.

Dostat se z plesu trvalo déle, než by mělo, protože nám všichni chtěli poblahopřát. Pár přítomných bytostí už jsem viděla na dalších akcích, ale všichni pro mě byli cizí. Julianovi bratři nebyli nikde k nalezení a Jacqueline měla zpoždění. Julian konečně vyrazil ven otevřenými dveřmi patia a mě už bolely tváře od nuceného úsměvu. Jen co jsme přešli zastřešený dlážděný dvorek, nechala jsem ho opadnout. Přes dřevěný trámový strop byly natažené šňůry světel, které šířily teplé světlo.

Julian šel dál a já jsem zamumlala: „Vidím spoustu temných koutů.“

„Já myslím, že chceš trochu soukromí.“ Jeho slova byla bezvýrazná a opatrná. Věděl, proč s ním chci být sama.

Možná proto mě vedl dolů po kamenných schodech do svěží zahrady. Došli jsme po nich dolů, Julian se zarazil a obrátil se ke

mně. Sehnul se, sáhl po mé noze a já jsem zaprotestovala. „Co si myslíš, že děláš?“

„Neboj se, nehodlám se uspokojovat tvým kotníkem,“ řekl suše, sevřel kolem něj prsty a pobídl mě, abych zvedla nohu.

„Bezva.“ Založila jsem si ruce na prsou, abych mu ukázala, že nemám náladu. Julian mi stáhl botu a pak sáhl pro druhou. Zasténala jsem úlevou a zavrtila prsty. Moje zlaté lodičky byly nádherné, ale hrozně vysoké a po hodině chození po tvrdé mramorové podlaze mě bolely nohy.

„Lepší?“ Narovnal se a moje boty měl pověšené na prstech.

Kývla jsem, ale odmítla jsem se usmát. „Pořád jsem na tebe naštvaná.“

„Já vím.“ Přejel si zuby po dolním rtu, jako by chtěl kousnutím zahnat úsměv. Aspoň že měl nějaký pud sebezáchovy. „Nechtěl jsem, abys byla z dnešního večera nervózní.“

„Takže jsi mě radši ponížil?“ zeptala jsem se. Nečekala jsem, až odpoví, a pokračovala do zahrady. Bosé nohy se mi zabořily do hustého koberce trávy, která byla s ohledem na počasí překvapivě chladná. Objala jsem se rukama kolem ramen a zvedla oči k nočnímu nebi. Kousek od nás byla spousta lidí, ale já jsem se cítila osamělá. Mezi všemi upíry a čarodějkami jsem měla jen jednu osobu, se kterou jsem mohla mluvit o tom, jak se cítím.

A jak jsem s ním měla mluvit, když právě on byl důvodem, proč jsem byla naštvaná?

„Je ti zima?“ zeptal se Julian a postavil se kousek ode mě.

Zavrtila jsem hlavou. „Neměl jsi to dělat.“

„Já vím.“ Zhluboka se nadechl a dál si držel mírný odstup. „Omlouvám se. Nevěděl jsem, že tě to poníží.“

Ve slovech mu zazněla nefalšovaná frustrace a já jsem cítila škubnutí našeho pouta.

Myslel to vážně. Bolelo ho to. Potřeboval mě. Teď nejspíš cítil stejné nutkání. Ale odolával mu.

„Bylo to ohlášení důvodem, proč jsi mě žádal o ruku zrovna dneska?“ zeptala jsem se ho.

„Požádal jsem tě včera večer,“ připomněl mi.

„Ty víš, jak to myslím.“

V hlavě mu vyrašila série nadávek a já jsem zvedla obočí.

„To je proto, že jsem to prokoukla, anebo proto, že sis uvědomil, že jsi pitomec?“

„Možná obojí,“ řekl chmurně. „Nepřemýšlel jsem.“

„To je jasné.“

„Neměl jsem v plánu tě včera v noci požádat, ale jakmile se to vyřešilo, chtěl jsem to co nejdřív oznámit světu. Proto jsem se ti rozhodl před plesem dát prsten.“ Zarazil se a tvář měl v měsíčním světle plnou stínů. „Neuvažoval jsem o tom, jak by ti to mohlo připadat. Já jen...“

Už jsem věděla, jak ta věta skončí. Nemusela jsem mu číst myšlenky. Jednou řekl, že by chtěl vykřičet ze střechy, že jsme zpečetili své pouto. Což byla docela jiná záležitost.

„Takže většina upřírho světa ví, že jsme zasnoubení, ale poznají taky, že jsme pár se vším všudy?“ zeptala jsem se ho.

„Každý, kdo se dostal dost blízko, aby nás pozdravil, nejspíš ano. Ale je tady spousta tvorů.“

Jinými slovy spousta pachů.

„Měl jsem tě požádat o svolení,“ dodal.

Odolala jsem pokušení protočit oči, protože jsem si byla dost jistá, že by se zakoulely tak daleko, až by mi tam uvízly. „Nepotřebuješ moje svolení. Jenom bych chtěla vědět předem, co chystáš. Málem jsem spadla ze schodů, když nás ten ceremoniář ohlásil.“

„Nenechal bych tě spadnout,“ poznamenal zastřeně, ale já jsem varovně zvedla prst.

„O to nejde. Jsme tým. Žádná tajemství. Žádné lži. Slíbili jsme si to.“

Chvilí o tom uvažoval a odhrnul si z čela pramen tmavých vlasů. „Říkal jsem si, že tě to asi zneklidní.“

„Ale?“ pobídla jsem ho, protože jsem věděla, že je v tom něco víc.

„Upíří si slunovratu velmi cení. Věděl jsem, že jestli je nějaká šance, aby nám matka dala veřejné požehnání, pak právě tady.“

„Protože má vánoční náladu?“ zamumlala jsem. To se Sabine nepodobalo.

„Protože jí víc záleží na tom, co si myslí ostatní v téhle místnosti, než na pocitech její rodiny,“ řekl trpce. „Nikdy by neztratila tvář před tolika důležitými upíry.“

„Chápu. Ale vážně tohle znamenalo, že nám dala souhlas?“ Vzpomněla jsem si na to, jak mi Jacqueline řekla, že by k sňatku potřebovala matčino požehnání. Julian se choval, jako by mohl – a chtěl – udělat cokoli, co se mu zachce... „Můžeme se vzít bez jejího souhlasu?“

„Ano,“ odpověděl pevně.

„Legálně?“

„Ve světě smrtelníků.“

Zavřela jsem oči. Navzdory všem svým řečem o evoluci byli upíří občas strašně, nehorázně staromódní. „Proč jsi mi tohle neřekl? Jen tak pro začátek?“

Julian překonal vzdálenost mezi námi a vzal mě holými prsty za bradu. Sundal si rukavice, které si musel obléct, a já jsem byla moc zaujatá jinými věcmi, abych si toho všimla. „Protože jsem nechtěl, abys o nás třeba jen na vteřinu zapochybovala. Nechtěl jsem, aby sis dělala starosti s tím, co by mohla říct Upíří rada nebo moji rodiče. Vezmeme se.“

„A kdybychom to udělali bez jejich požehnání?“

„Mělo by to následky,“ připustil odměřeně. Oči mu ztmavly jako noční nebe nad námi.

„Zřekli by se tě,“ zatipovala jsem.

Na chvíli se mi zadíval do tváře a pak se tiše zasmál. „Takže ti Jacqueline vyprávěla o tom svém kousku s vlkodlakem v Římě.“

Kývla jsem. „Juliane, já nechci, abys přišel o svou rodinu.“

„Dokonce ani o matku?“ zazubil se.

Povedlo se mi udržet jazyk na uzdě.

„Nikdo se mezi nás nepostaví. To je přísaha, kterou jsem ti dal, když jsme se spojili. Jsi nejdůležitější osoba v mém životě, a když budeme mít jeden druhého, bude mi to stačit.“ Přejel mi palcem po rtech. „Ty už jsi pro mě stejnou obětí udělala.“

„Ale kdybych mohla najít svou mámu a promluvit s ní,“ přiznala jsem, „pak bych zatraceně bojovala, abych si ji udržela.“ Dokonce i po tom všem, co udělala – po všech lžích a tajnostech – mi strašně chyběla.

„Najdeme ji, lásko,“ slíbil, „a já už tě nezaskočím žádným překvapivým oznámením.“

„A řekneš mi, až se budeš chystat sjet z útesu?“ zeptala jsem se suše.

„Přisáhám. Na kůl do srdce.“ Vzal mě kolem pasu a přitáhl si mě k sobě.

Bez bot jsem mu sahala sotva po prsa. Bylo těžší ho políbit, ale snazší slyšet tlukot jeho srdce.

„K tomuhle srdci se žádný kůl ani nepřiblíží,“ informovala jsem ho.

„Ne, když se mnou bude moje děsivá družka.“ Zazubil se. V tmavých vlasech se mu lesklo měsíční světlo a já ho popadla za klopý a stáhla níž, abych mu do nich mohla zabořit prsty.

„Myslím, žeš mi slíbil temné kouty,“ zašeptala jsem. „Ale zdá se, že stojíme na otevřeném prostranství.“

Ústa se mu zvlnila neodolatelným úsměvem. „Můžeme se trochu předvést.“

„Pro dnešní večer už mám dost skandálů.“ Ale už když jsem to říkala, celé mé tělo po něm bolestně toužilo. Od Druhého Rituálu jsme využili každé příležitosti, abychom byli spolu. Někdo nám dokonce nechával podnos s občerstvením u dveří, kdykoli jsme nevyhnutelně vynechali nějaké jídlo, ale dneska to bylo jiné. Julian se ode mě držel dál, plánoval romantickou žádost o ruku na skalním útesu a jeden druhého jsme skoro neviděli.

„Co se ti honí v té hříšné hlavičce?“ zeptal se a sklonil se níž, aby mi mohl olíznout spodní ret.

Zasténala jsem a rozkrok se mi rozechvěl rozkoší. „Najdi temný kout a já ti to ukážu.“

Julian mě vzal za ruku, chvíli mě hltal očima a pak vyrazil k zahradě. Čekala jsem, že nás zavede zpátky k plesu do jedné z mnoha temných chodeb, které jsem zahlédla při našem odchodu. Právě teď by mi dost soukromí poskytl i vyšší keřík. Obešli jsme kus živého plotu a mně došlo, že mě vzal do labyrintu.

„Doufám, že z něj znáš cestu ven,“ řekla jsem a pevně mu sevřela ruku.

„Bojíš se, že bys tu se mnou mohla zůstat moc dlouho?“ poškádlil mě.

„Spíš si říkám, jestli nás to křoví udrží.“

Rozesmál se a zastavil, aby mě objal a otočil k sobě. „Neměli bychom to zjistit?“ Naklonil se, políbil mě a já jsem se do něj vpila. Mohl mě mít – úplně celou –, kdykoli chtěl, a věděl to.

Vklouzl rukou pod ramínko mých šatů a stáhl ho dolů. Zalapala jsem po dechu. Julian vysvobodil i mé druhé rameno a já jsem přerušila náš polibek.

„Tady?“ zeptala jsem se nevinně a kousla se do dolního rtu.

Zavibrovalo v něm hladové zavrčení a s predátorskou intenzitou upíral tmavé oči na můj ret. Odtáhla jsem se od něj, nahmatala svůj zip a stáhla ho dolů.

„Takhle to bude snazší,“ zašeptala jsem a nechala šaty sklouznout na zem, kde mi vytvořily loužičku látky kolem kotníků.

Provokativní stříh šatů nenechával moc možností z hlediska volby spodního prádla, a tak jsem ho úplně vynechala. A protože moje boty držel Julian v ruce, nezbyla na mě už ani nitka.

Skoro.

Julian vypadal, jako by rostl, a jeho dech byl přerývaný, když jsem si stáhla zasnubní prsten a svlékla jsem poslední kousek oblečení: své

rukavičky. Navlékla jsem si prsten zpátky a rukavice jsem nenuceně upustila. Přešel mě očima v pľlnoční barvě a volnou rukou si promnul bradu, jako by uvažoval, co má dělat se situací, ve které se ocitl. Bylo jasné, že mě chce, a rozhodně ne nějakým jemným, něžným způsobem. Ne, dnes večer mezi soupeřícími upířimi pokrevními liniemi a cizími upíry bylo to primitivní monstrum – to, které jsem právě cítila, jak se ve mně probírá – neklidné. Byl napjatý. Potřeboval způsob, jak otupit ochranné nutkání, které cítil.

Bez přemýšlení jsem si vklouzla rukou mezi nohy a vsunula jsem prsty dovnitř. Stíny v očích mu tmavly, až v nich nezbyl ani náznak bílé. V tuhle chvíli byl víc zvíře než muž a já byla to, co potřeboval. Zvedla jsem své mokré prsty k jeho ústům a jedním jsem mu přejela po rtu.

Mé boty spadly na zem. Jeho ruka vystřelila a popadla mě za zápěstí, než jsem se mohla odtáhnout. Dál na mě upíral černé oči, zvedl si mé prsty zpátky k ústům a jeden po druhém je sál.

Trochu jsem se zapotácěla, kůže mi zpívala touhou, ale narovнала jsem se a podívala se mu do očí. „Tohle chceš?“

Jeho zavrčení mě rozechvělo.

„Můžeš to mít,“ slíbila jsem mu sladce. „Jestli mě chytíš.“

Vytrhla jsem mu ruku a vyrazila pryč. Než si uvědomil, co dělám, vystřelila jsem do bludiště a zabočila do další zatáčky, kterou jsem zahlédla. Proti jeho upířím smyslům jsem neměla šanci, ale labyrint mohl predátora v něm trochu zpomalit.

A až mě chytí, bude to čekání stát za to.

TŘETÍ KAPITOLA

JULIAN

„Můžeš to mít – jestli mě chytíš.“

A pak Thea vyrazila do noci, zmizela jako nezbedná nymfa. Pohltila mě temnota. Chtěla si hrát. Brzy zjistí, jak je nebezpečné si se mnou zahrávat – a já si tu výchovnou lekci užiju.

Zhluboka jsem se nadechl, zavřel oči a nechal jsem zvíře uvnitř sebe převzít kontrolu. Když jsem je znovu otevřel, svět se změnil. Už nebyl ponořený do nočních stínů. Můj nadpřirozený pohled ho vymaloval do nádherných barev drahých kamenů. Smaragdové živé ploty. Safírové nebe. Květiny jako granáty a ametysty. Fialy z rozervřených květů rozlévaly sladkou vůni, která se ve večerním vzduchu mísila se smyslnými tóny jasmínu.

Ale Thea nad tím vším vyčnívala. Zachytil jsem pohyb – rubínovou auru, která se mihla listnatým bludištěm. Vánek ke mně donesl vůni cukrového melounu s hřebíčkem a moje sebekontrola praskla jako příliš napnutý řetěz.

Vyrazil jsem do labyrintu. Nedokázal bych odolat, ani kdybych chtěl. Táhl mě k sobě jako můj kotevní bod. Následoval jsem její pach. Byl tak hutný, že jsem ho cítil na jazyku, a myšlenky se mi stočily k jejím dalším chutím – sladkosti mezi nohama, sytosti její krve. Potřeboval jsem ji.

Hned.

Dohnal jsem ji za necelou minutu. Thea vyjekla, když jsem jako rozmazaná šmouha zabočil za roh a vzal ji do náruče. Pevně mě ob-
jala rukama kolem krku a já jsem vyrazil dopředu, ani jsem se ne-
obtěžoval zpomalit.

Nezastavil jsem se, abych si vychutnal vítězství a odměnu, kte-
rou mi slibovala. Ne, dokud jsem se nedostal do středu bludiště, kde
čekal mramorový altánek. Konečně jsem zastavil a Thea se na mě
bez dechu dívala.

„Chytil jsi mě,“ zamumlala a její hlas se utopil v hučení krve, která
se mi hnala v žilách. „Co se mnou teď uděláš?“

Místo odpovědi jsem zavrčel.

Zachvěla se a já zvedl koutek úst a odkryl jsem špičák. Odnesl
jsem ji do altánku a díval se na každý rys její tváře. Byla stvořená pro
mě. Nikdy jsem neudělal nic, abych si takovou dokonalost zasloužil,
ale hodlal jsem se jí zmocnit.

Zauvažoval jsem, co bych s ní chtěl udělat, a pták v kalhotách
se mi zvětšil.

Thea mě pohládila prstem po tváři.

„Jak mě chceš?“

Přimhouřil jsem oči, ale krvelačnost neustoupila. Pokročila už
moc daleko. Dokázal jsem myslet jen z hlediska kůže a zubů.

Jemně jsem ji položil na kamennou lavici. Theiny oči potemněly
a roztáhla nohy. Vpíjel jsem se pohledem do jejího těla a zavibroval
ve mně hlad. Bradavky měla v nočním vzduchu ztuhlé jako kamín-
ky a kluzký lesk v rozkroku prozrazoval její vzrušení. Klouzal jsem
pohledem nahoru, dostal se k jejím hříšným ústům a zůstal jsem
u nich. Přejela si jazykem po rtech a ten pohyb se stal středem mého
vesmíru. Vtáhla si spodní ret zpátky do úst a s bezelstnou smyslností
do něj zabořila zuby.

Jediným rychlým pohybem jsem si rozepnul pásek a pak kalhoty.
Sevřel jsem si prsty kolem penisu, vytáhl ho ven a přitom jsem ho

hladil. Thea sledovala mé pohyby a oči jí hladově svítily. Posouval jsem se k ní, ale to už mě ohnutým ukazováčkem volala blíž.

„Ukaž mi, komu tohle patří,“ poručil jsem jí.

Thea si klekla na měkkou travu a zvedla ke mně oči v naprosté pokoře. Natáhla ruku, vzala ho do dlaně a vzápětí i do úst. Sevřela kolem něj rty a já zasyčel uspokojením. Tváře se jí stáhly, když si ho užívala se zbožňujícíma očima a klouzala po něm nahoru a dolů s náruživostí, která mě hrozila přehoupnout přes okraj.

„Miluju, když přede mnou klečíš,“ zamumlal jsem, „ale potřebuju tě šukat.“

Oči se jí rozšířily, ale úmyslně pomalu a dráždivě se s mlasknutím rtů odtáhla. Dál ho však držela v dlani a já se díval, jak se naklonila dopředu a pomalu jazykem obkroužila jeho špičku.

To byla poslední kapka.

Zvedl jsem ji a položil na lavičku. Zavrtěla se na ní a já zatím skopl jednu botu po druhé a stáhl kalhoty. Obkročmo jsem se nad ni posadil, popadl Theu za boky a zvedal je, dokud se její naběhlá škvíra nenasunula na žalud mého péra.

Ucítil jsem, jak je vlhká, a zasténal jsem. „Do prdele, ty jsi *úplně mokrá*.“

Thea zakňourala a oči jí v měsíčním světle svítily. Prohýbala se v bocích a snažila se dostat blíž.

„Chceš ho?“ přejel jsem ptákem po její úžlabině a pokryl ho její vláhou. Podařilo se jí maličko přikývnout. „Utekla jsi mi. Proč bych ti ho měl dávat?“

Thea na chvíličku zaváhala a pak se jí na tváři rozlil hříšný úsměv. Možná v mé mysli slyšela odpověď, kterou jsem chtěl. Možná to prostě věděla.

„Je můj,“ řekla s promyšlenou pomalostí a přitiskla se k mému žaludu.

„Hm?“ Trochu jsem zatlačil.

„Můj,“ zopakovala. „Jsi můj, Juliane, a já tě chci.“

Do hajzlu, to byla správná odpověď. Tvrdě jsem přirazil a celý jsem se do ní zanořil. Prohnula tělo a ze rtů jí unikl hrdelní výkřik. Zvedl jsem jí zadek z lavičky a začal jsem přirážet dlouhými, hlubokými pohyby. Každému z nich vyšla vstříc svými boky a pohybovali jsme se v dokonalém rytmu až k vyvrcholení.

Sklonil jsem hlavu, vzal do úst její bradavku a podráždil ji špičkou jazyka. Thea zasténala a já se posunul ke dvěma dokonalým jizvičkám na její krémové kůži. Vtiskl jsem na ně polibek a pak jsem zaklonil hlavu, aby mohla zahlédnout mé špičáky, než jsem je zabořil do jizvy, která byla tak blízko jejímu srdci.

Tady byla její krev nejsladší. Pil jsem zhluboka, mé špičáky a pták do sebe vpíjely její krev a orgasmus. Sevřela se kolem mě, rukou mě objala kolem krku, držela mě na místě, lapala po dechu a zrychleně dýchala. Pak jsem ucítil, jak se horce vyřinula kolem mého penisu. Pustil jsem její ňadro a se zařváním a rty stále pokrytými její krví jsem do ní vystříkl.

Thea se zhroutila na lavičku, ale já jsem ji zvedl a vzal ji do náručí.

„To...“ ztichla a oči jí zářily.

„Tohle s tebou chci dělat věčně,“ přiznal jsem ochraptělým šepotem.

„Můžeš,“ odpověděla tiše.

Držel jsem ji, cítil jsem, jak její tělo pulzuje proti mému, a v hlavě jsem měl jen jednu myšlenku. Nechtěl jsem ji na celý běžný život. Chtěl jsem ji na celý svůj.

„Theo,“ zamumlal jsem a natáhl ruku, abych jí ze zardělé tváře odhrnul pramínek vlasů. „Chci tohle navždycky. Chci navždycky *tebe*.“ Naklonila hlavu, v očích se jí objevil zmatek a pak pomalu pochopila. Věděl jsem, co chci. Slíbila, že si mě vezme, ale já jsem chtěl víc. Potřeboval jsem víc. „Dovol mi, abych z tebe udělal upíra.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

THEA

Letní vzduch jako by na mé vlhké, horečnaté kůži najednou ztěžkl. Upřeně jsem se dívala na Juliana a sledovala, jak se jeho oči v měsíčním světle stáhly. Zamrkal a vrátila se jim ta zářivě modrá barva, která mi vždycky brala dech. Ale dneska v noci ne. Vzduch z plic a všechny myšlenky z hlavy mi vyhnala už jeho slova. Tiskla jsem se k němu a snažila jsem se zpracovat, co řekl.

Dovol mi, abych z tebe udělal upíra.

Když takhle věc přišla naposledy na přetřes, stalo se z Juliana zvíře. Zkoumala jsem jeho obličej a snažila jsem se přijít na to, co se změnilo. Tedy kromě prakticky všeho. Zpečetili jsme své pouto, zasnoubili se a zkoumali jsme hranice mé magie.

Zůstal tiše a tiskl mi dlaň na tvář. Po minutě zvedl obočí a já jsem si uvědomila, že čeká na odpověď.

„Ne!“ vyhrkla jsem a překvapila i sama sebe.

Julian sebou trhnul a stiskl mě pevněji. Projel mnou ostrý hrot odmítnutí, ale nebylo moje. Bylo jeho. Kroutilo se mi v žaludku, než se ve mně těžce uložilo jako olovo. Jeho váha mě tlačila a svírala každý centimetr mého těla v mučivé bolesti. Takhle jsem se naposledy cítila v Paříži, když mi zlomil srdce. A jemu teď takhle hrozně ublížilo jediné slovo.

Jediné slovo mu zlomilo srdce.

Julian jemně povolil sevření a nasměroval mě na lavičku. Okamžitě mi začal chybět dotyk jeho kůže, ale odvrátil se, než jsem mu mohla všechno vysvětlit. Vstal a sáhl po svých kalhotách.

S trhnutím si je natáhl. „Najdu tvoje šaty,“ řekl odtažitě. Neobtěžoval se s obouváním a bos vyrazil zpátky k labyrintu ze živého plotu.

„Počkej!“ vykřikla jsem a pokusila se vstát. Z toho prudkého pohybu po nedávném fyzickém vypětí se mi zatočila hlava a já jsem se zapotácěla. Julian se otočil a já jsem se zachytila o lavičku. V mžiku byl vedle mě.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se skrz sevřené zuby. I když mě držel rukama v pase, abych neupadla, oči upíral za mé rameno.

„Mám jenom závrať,“ usmála jsem se, ale on se dál díval za mě. „Nech mě, abych ti to vysvětlila.“

„To není třeba.“ Jeho tón zůstal úsečný. „Tohle rozhodnutí je na tobě.“

„To mi nedělej,“ zašeptala jsem. Natáhla jsem ruku a zatahala jsem ho za klopou smokingu, abych ho přiměla se na mě podívat. Sevřel mi zápěstí a odtáhl ho pryč. „Juliane!“

„To nic, já se přes to přenesu.“ Přinutil se mi podívat do očí a koutky úst se mu zvedly v pokusu o úsměv.

Zavrtěla jsem hlavou a snažila jsem se srovnat si myšlenky navzdory jeho bolesti, která ve mně nepřestávala tepat. „Musím si to rozmyslet,“ vypravila jsem ze sebe. „Jenom mě to překvapilo.“

„Tohle by sis neměla muset rozmyšlet,“ řekl opatrně a pak kývl k bludišti. „Nech mě najít tvé šaty.“

„Juliane, můžeme si o tom promluvit.“ Sevřela jsem mu ruku a odmítla ho pustit. „Miluju tě.“

„Taky tě miluju,“ zopakoval, ale znělo to prázdně, jako bych z něj ta slova vypáčila. Vytáhl ruku z mé dlaně a čekal, až mu to vysvětlím.

Ale jak jsem mu měla vysvětlit, že k mému vlastnímu překvapení byla má odpověď instinkt, který jsem ani já sama nechápala? „Prostě... nesmrtelnost je velké rozhodnutí.“

„Já jsem tě nehodlal přeměnit přímo tady a teď.“ Zarazil se, a když jsem nic neřekla, otočil se a zmizel v labyrintu. Už se na mě ani nepodíval. Zaváhala jsem, jestli by nebylo lepší nechat ho vychladnout. Ale intenzita jeho emocí rostla s každým dalším krokem, který udělal. Tohle nebyl ten typ bolesti, od které by dokázal odejít.

Rozběhla jsem se za ním. Nehodlala jsem svého druha nechat, aby tu chodil a cítil se, jako by ho právě někdo vykuchal a nechal zemřít. Chytil mě kolem pasu, když jsem podruhé zabočila. Mé šaty a rukavičky už měl přehozené přes ruku a boty zaháknuté na prstu.

„Kam jdeš?“ zeptal se.

„Za tebou,“ odpověděla jsem a ztěžka jsem oddychovala. Běžela jsem tak rychle, jak jsem dokázala, a teď jsem za to platila. Na druhou stranu Julian díky své nadpřirozené rychlosti dokázal proběhnout labyrintem a zase zpátky, aniž by si rozcuchal jediný vlas.

Podal mi šaty a odvrátil se, když jsem si je přetáhla přes hlavu.

„No to je vrchol!“ vyštěkla jsem. Uhladila jsem si šaty na všech správných místech a popadla své boty. Neobtěžovala jsem se s obouváním. Pochybovala jsem, že by Upíří rada chtěla, abych jim tu provzdušnila záhon svými jehlovými podpatky. „Co jsi čekal, že ti řeknu?“

„Souhlasila jsi, že si mě vezmeš,“ poznamenal a obrátil ke mně černé oči. „Zpečetili jsme své pouto. Předtím sis sama řekla, abych tě proměnil. Co se změnilo?“

V jeho slovech byla obrovská spousta zoufalství. Bodala, ale v jejich pozadí zazníval strach.

To ale neznamenalo, že bych byla ochotná s tím souhlasit, než si to promyslím. Založila jsem si paže na prsou a boty se mi kývaly v pravé ruce. „Jak jsi právě řekl, během minulého měsíce jsem se zasnoubila, spojila jsem svou duši s tvou, zjistila jsem, že jsem nejspíš

siréna, a souhlasila, že budu mít tvoje upíří děti! Prostě potřebuju aspoň zatracenou chvilku, abych si to promyslela, než udělám další rozhodnutí, co mi změní celý život!“

Zacukaly mu rty. „Takže budeš mít moje děti, hm?“

„Zatraceně, Juliane!“ vykřikla jsem frustrovaně. V očích mě pálily slzy a já jsem zvedla ruku, abych si je setřela. „Ještě ani nevíme, jestli můžu. Ale nebyla bych toho schopná, kdybych byla přeměněný upír, je to tak?“

Váhavě kývl.

„Už chápeš, proč si to potřebuju promyslet?“ řekla jsem a trochu jsem zjihla.

„Ale tys neřekla, že si to potřebuješ promyslet –“

„Řekla,“ přerušila jsem ho, ale ignoroval mě.

„Řeklas *ne*,“ dokončil svou větu.

Otevřela jsem pusku, abych odpověděla, ale Julian mě náhle strčil za sebe.

„Co –“

„Někdo jde,“ zasyčel. Celé tělo se mu zvětšilo, jak zaujal obranný postoj a tyčil se přede mnou, jako by se připravoval zaútočit na blížící se hrozbu. Natáhla jsem k němu ruku, ale zarazila jsem se. Neměla jsem tušení, jak by zareagoval, vzhledem k tomu, jak napjaté se zdálo být jeho jařmo, nemluvě o stavu, do kterého jsem ho svým odmítnutím dostala.

Za rohem zašustily kroky a mně se rozbušilo srdce, ale Julian se uvolnil. O vteřinu později se objevila Jacqueline. Vykročila z noci a její světlá pleť a vlasy zářily pod hvězdami. Purpurové šaty splývaly s exotickými květy, které lemovaly živý plot bludiště. Přiloudala se k nám s úsměvem na rudých rtech a sukně se jí vlnila.

„Tady jste,“ řekla s melodickým náznakem francouzského přízvuku. „Lidi vás hledají, ale jak vidím, byli jste *zanepřázdnění*.“

Mohla jsem si jen představovat, jak vypadáme. Jacqueline rovněž nosí dírky a já jsem si uvědomila, že to není jediná věc, která

nás prozradila. Její upíří smysly nepochybně přesně zachytily, co jsme v zahradě dělali. A jestli to zjistila ona...

Tipovala jsem, že když se vrátíme zpátky pokrytí pachem toho druhého, jen to urychlí šíření drbů. Přesně to Julian chtěl.

„Už tam jdeme. Vyšli jsme si trochu na vzduch,“ vysvětlil Julian strnule.

„Takhle tomu dneska děti říkají?“ zažertovala, ale můj druh zůstal napjatý. Střelila po mně zvědavým pohledem, ale nenaléhala na víc informací. Místo toho mě popadla za ruku. V Julianovi zavibrovalo hluboké zavrčení, ale Jacqueline ho syknutím umlčela. „Chci vidět prsten.“

Spustila odpovídající množství *óóóh* a *ááááh* a Julian jen protácel oči.

„Tenhle prsten se mi vždycky líbil,“ řekla mi. „A naprosto perfektně ti sedí.“

Hledala jsem něco, co bych mohla odpovědět. „Nechal mi ho upravit na míru.“ Stáhlo se mi hrdlo a začaly mě dusit emoce.

„Sedí k tobě,“ vysvětlila.

„Aha.“ Povedlo se mi kývnout hlavou.

Jacqueline mezi námi dvěma zatěkala pohledem, přimhouřila oči a úsměv se změnil v zamračení. „Dobrá.“ Pustila mou ruku. „Vyklopte to. Co se mezi vámi děje?“

„Nic,“ odsekli jsme oba.

„Jasně,“ odpověděla suše. Rezignovaně se do mě zavěsila. „Nemohli byste se aspoň na vteřinu přestat hádat?“

„My se nehádáme,“ řekla jsem rychle, ale Julian jen pokrčil ramenem.

Jacqueline mě ignorovala. „Jde o mou rodinu,“ pověděla nám. „Jsou tady. Já věděla, že tu budou. Tedy aspoň jsem to předpokládala, ale...“

„A to je zlé kvůli té věci s vlkodlakem?“ hádala jsem.

Krk jí poskočil a kývla.

„Je to zlé, protože se mnou nemluvili víc než století,“ vysvětlila pochmurně. „Doufala jsem, že byste je vy dva mohli rozptýlit dost na to, aby je nenapadlo začít mě s někým dávat dohromady.“

„A to by mohli?“ zeptala jsem se, protože se mi vybavilo, co mi předtím řekla. Jacqueline se prohlašovala za vyvrhele.

„Já nevím,“ přiznala, „ale když tam se mnou budete vy, pak se spousta lidí bude chtít bavit s vámi místo se mnou.“

„Takže je máme rozptýlit?“

„Přesně.“ Podívala se na Juliana. „Možná když vás uvidí spolu, uvědomí si, že jsem měla pravdu, když jsem tenkrát zabránila našemu zasnoubení.“

Byla to zoufalá naděje, ale já jsem věděla, že čisté odhodlání bylo občas tím jediným, co nás drželo naživu. Propletla jsem si paži s její.

„Podržíme tě.“

„Nejsem si úplně jistý, jestli mě tvoji rodiče budou chtít vidět,“ řekl Julian záhadně. Oba upíři si vyměnili pohled.

Naladila jsem se na jeho myšlenky a naslouchala v naději, že mi bude chtít něco sdělit soukromě. Na tomhle příběhu je jistě víc, než co jsem zatím slyšela. Ale buď nechtěl, abych to věděla, anebo měl úplně prázdnou hlavu, protože jsem našla jen chladné ticho.

„Můžu si vypůjčit tvou snoubenku?“ zeptala se Jacqueline.

„To je na ní.“

Julian a já jsme si potřebovali promluvit. Já jsem to věděla a on taky. Ale možná jsme nejdřív potřebovali chvíli, abychom si urovnali myšlenky. „Jistě. Bude mi ctí dělat ti parťáka.“

„Díky.“ Objala mě útlými pažemi a stiskla. Když mě konečně pustila, Julian nebyl nikde na dohled. Pálila mě frustrace, ale povedlo se mi usmát. Jacqueline ale nakrčila nos. „Nejdřív najdeme toalety. Jsi cítit...“

„... příšerně, jo?“ zeptala jsem se rozhodně.

„Nikdo nebude pochybovat, že jste partneři se vším všudy,“ zadržetovala. „Jdeme.“

Kráčely jsme zavěšené do sebe labyrintem a zpátky na ples.

„Vypadala jsi překvapená, že jsou tu tvoji rodiče,“ řekla jsem tiše.

Povzdychla si a podívala se na mě. „Obvykle se drží mimo společenskou sezónu od doby, co...“

Od doby, kdy na gala večer přivedla vlkodlaka a představila ho jako svého snoubence, aby se vykroutila ze svatby se svým nejlepším kamarádem – mým druhem.

„Ale dneska sem přijeli?“ zeptala jsem se, když se před námi vynořilo rozlehlé sídlo a vlahý vzduch k nám donesl světla a smích. „Proč teď?“

Jacqueline sevřela rty a zatékala očima k plesu před námi, jako by byla vězeň krácející na popravu. „Existuje jen jeden důvod, proč by mohli přijet.“

Zarazila se a já jsem čekala, až se dá dohromady.

Konečně se ke mně otočila se smutnými očima. „Jsem prvorozená upírka z čistokrevné rodiny. Jsou tu, protože se musím vdát.“

PÁTÁ KAPITOLA

JULIAN

Vrátil jsem se na večírek se zmuchlaným smokingem a poraněnou hrdostí. Během naší nepřítomnosti dorazili další upíři a čarodějky a sál byl přeplněný. Pod zářícími lustry se mísili a koketovali prominentní příslušníci naší společnosti. Ať jsem se podíval kamkoli, viděl jsem flirtování, jehož cílem bylo zajistit spojení. Udělal jsem dva kroky do místnosti, než na mě začal dorážet upír pár. Žena vypadala zhruba ve věku mé matky – jestli to něco znamenalo –, ale cosi ve způsobu, jakým se nesla, mi napovídalo, že je ještě starší. Anebo za to mohl vysoký límec a neokázalý střih jejích šatů. Naklonila se ke mně. Její znuděný, mnohem mladší trofejní manžel tiše čekal po jejím boku.

„Juliane,“ oslovila mě a z jejího tónu tryskala přeslazená ženská koketérie, „jsem nadšená, že jste si našel partnerku.“

Udržoval jsem si opatrný odstup a podařilo se mi vyloudit nucený úsměv. „Věřím, že jsem měl štěstí.“

Štěstí? Zamiloval jsem se do smrtelnice. Průměrná délka jejího života znamenala, že budu mít kliku, když s Theou strávím padesát let – a to nebylo dost dlouho.

„... jak jsem říkala Randolphovi.“ Upírka mi položila na paži ruku v rukavici a já jsem si uvědomil, že celou dobu mluvila. Nejspíš

to stejně nebylo nic důležitého. A teď pokračovala: „Je uklidňující vidět, kolik čistokrevných dodržuje tradiční hodnoty.“

„Prosím?“ Proti vlastní vůli jsem zvedl obočí.

„Vzhledem k ohrožení našeho způsobu života musíme všemi možnými prostředky udržovat pokrevní linie,“ dodala konspirativním tónem. „Povězte mi, z jaké pokrevní linie pochází vaše snoubenka?“

„Je to pradávna linie,“ řekl jsem a doufal, že to bude stačit, aby ji to uspokojilo.

„Ale má magické schopnosti?“

Zaváhal jsem, než jsem kývl. Nebudeme moct udržovat Theinu podstatu v tajnosti věčně a teď, když o ní věděla Rada, se nejspíš začnou zvěsti o její moci šířit. Ale dokud nezjistíme víc o její krvi sirény, bylo bezpečnější to tajit.

A ještě zbývala otázka jejího otce.

Zahnal jsem tu myšlenku a zapátral pohledem v místnosti po své vyvolené nebo po nejlepší kamarádce, které se ještě nevrátily z místa, kam šly, ať už bylo jakékoli.

„Dobře. Věřím vám, že nebudete ztrácet čas.“ Ženino přeslazené chování se změnilo a její tvář potemněla.

„Mám v plánu se s Theou oženit, jak jen to bude možné,“ slíbil jsem. Kdyby to bylo na mně, už bychom byli svoji.

Ale nebylo to na mně. Musel jsem se potýkat se svou rodinou a Radou, i když ti mi starosti nedělali.

Thea ano.

Protože pomyšlení na to, že bych ji ztratil, pomyšlení, že by zůstala smrtelná a zemřela...

„Dobrá, ale já mluvím o dětech. Potřebujeme posílit své počty,“ řekla ta cizí žena a přitáhla mou pozornost ke své pečlivě ovládané tváři.

„Čeká se ode mě, že budu dodržovat tradice, anebo že osobně zplodím armádu?“ zeptal jsem se opatrně.

Zasmála se, ale její oči mě ostražitě sledovaly. „A proč by to nemohlo být obojí?“ Začichala, usmála se a odhalila přitom špičáky. „Zdá se, že jste se do toho úkolu už pustil.“

Nasadil jsem bezvýrazný obličej, protože jsem nehodlal dát najevo, že vím přesně, o čem mluví. Rozhlédl jsem se kolem a přistihl Lysandera a Sebastiana, jak mě pobaveně sledují. Jediný pohled stačil, aby se narovnali a zamířili mi na pomoc.

„Omluvte mě,“ přerušil Sebastian jakoukoli hrubě nevhodnou poznámku, kterou se ta žena chystala pronést. „Mého bratra potřebují –“

„Jinde,“ dokončil za něj Lysander.

V duchu jsem zasténal. Byli asi tak užiteční jako dvě levé boty, ale ta upírka na ně koketně zamrkala.

„Předpokládám, že jeden z vás bude další na řadě,“ pronesla tím přeslazeným hlasem.

Sebastian jí oplatil mrknutí a střelil očima k jejímu manželovi. „Bohužel se zdá, že vy jste zadaná.“

„Ale no tak!“ zahihňala se a skočila na jeho falešný kompliment. „Jsem dost stará, abych byla vaše matka.“

„Nevypadáte ani o den starší než tři sta let,“ odpověděl vážně.

„Jste okouzlující. Nepochybuju, že příští rok zlomíte spoustu srdcí.“

„To určitě ano.“ Popadl jsem bratra za rameno a otočil ho opačným směrem. „Omluvte nás.“

Moji bratři vykročili přede mnou a zajistili tak nezbytnou tlumicí zónu mezi mnou a zbytkem hostů.

„Kde je ta krásná Thea?“ zeptal se Lysander.

„Nebo bychom měli poslouchat, odkud se ozve její píseň?“ dodal Sebastian.

Probodl jsem Lysandera pohledem a ten teatrálně předstíral zmatení. Zvedl ruce v obranném gestu. „Já nevěděl, že je to tajemství.“

„Komu dalšímu jsi to řekl?“ zašeptal jsem a doufal, že nikdo nezachytil Sebastianův pitomý žert.

„Jenom nám,“ přiznal.

„A těmi *námi* myslíš...“

„Rodinu.“

Zamumlal jsem tichou nadávkou.

„Já jsem nevěděl, že bych to měl tajit před –“

„To je v pohodě,“ přerušil jsem ho. „Do prdele, potřebuju panáka.“

Pořád jsem cítil na jazyku Theu. Navzdory naší hádce jsem byl rozpolcený mezi potřebou dát si chvilku na uklidnění a touhou ji okamžitě najít. Věděl jsem, co by se stalo, kdybych ji našel – a nic by to nevyřešilo.

„Následuj mě,“ řekl Sebastian a v očích se mu šibalsky zablýsklo. Vyhnuli jsme se číšníkům, kteří podávali koktejly z krve a šampaňského, a pokračovali jsme prázdnou halou. „Kam mě vedeš?“

„Neboj se. Udržíme tě v bezpečí,“ zažertoval, ale přestal se zuřit, když jsem se ani neusmál. „V dolním patře je bar, který je plný drahých hovědin.“

Mým vzpurným bratrům se dalo věřit, že vědí, kde se servíruje kvalitní pití. Ohlédl jsem se přes rameno a myslel jsem na Theu s Jacqueline.

„Pokud tu tedy nepotřebuješ zůstat,“ poznamenal Lysander a v hlase mu zazněla nervozita.

Chvilí jsem o tom uvažoval. Thea byla s Jacqueline a bez ohledu na to, co moje nejlepší kamarádka říkala, já jsem nebyl tou pravou osobou, která by se měla vměšovat mezi ni a její rodiče. Nikdy se nevzdali představy, že bych si mohl Jacqueline vzít, a drželi se jí ještě dlouho poté, co to vzdala i moje vytrvalá matka. Navzdory tomu incidentu s vlkodlakem jsem předpokládal, že by k tomu Jacqueline donutili, kdybych sňatek s ní veřejně neodmítl, protože jsem věděl, že se z něj chce vykroutit. To byla ta část, již moje dávná kamarádka

vynechala z příběhu, který vyprávěla Thee. Hlavně proto, že jsem to byl já, a ne její rodina, kdo byl odpovědný za Jacquelinino vyloučení ze společenských kruhů. Pozvat ji jako hosta rodiny Rousseauxových bylo prvním krokem v oficiálním obnovení její reputace. Ale pokud tu byli její rodiče, měli něco za lubem.

„Nejspíš potřebuje najít svou snoubenku,“ řekl Sebastian. „Jařmo je dneska večer trochu moc napjaté, co?“

„Nebud' pitomec,“ zamumlal jsem a zrychlil. Ale každý krok byl těžší a těžší, jako by měl pravdu. Cítil jsem, jak se mi v žilách neklidně vrtí magie. Byla to Theina magie volající tu moji? Anebo mou magii svírala úzkost, že jsem ji nechal samotnou? Ale nezastavil jsem se, abych to zjistil.

Rychle mě dohnali.

„Někdo tu má fakt dobrou náladu,“ poznamenal Lysander. V jeho slovech nebyl žádný posměch. „Potřebuješ si promluvit?“

„Opatrně,“ varoval ho Sebastian. „Budeš muset složit krvavou přísahu.“

„Připomeň mi, abych tě nezval na svatbu.“

„Ani náhodou! Miluju svatby, a kdo jiný by ti šel za svědka?“ zeptal se.

„Já,“ odpověděl Lysander.

Protočil jsem oči. Došli jsme k točitému schodišti, které klesalo do spodního podlaží. „Třeba utečeme a vezmeme se tajně.“

„Hodně štěstí.“

„Jo, Sabine vás ani náhodou nenechá tak lehce vyváznout,“ souhlasil s ním Lysander.

Bral jsem schody po dvou a oba bratři mě následovali. Dole jsme se ocitli ve velkém salónku. Jak Sebastian slíbil, ve vzdálenějším rohu byl plně zásobený bar. Zbytek místnosti byl vyzdobený v odstínech tmavě hnědé a zelené, z nichž vyzařovala zemitá mužnost. Zbytek prostoru vyplňovala velká křesla a u každého stál naleštěný dubový stolek.

„Myslím, že sem ženy zahánějí manžely, když si potřebují promluvit samy,“ řekl mi Lysander.

Vzpomněl jsem si na mladého upíra, se kterým jsem se právě seznámil. Lysander měl nejspíš pravdu. Muži jako můj otec, kteří zažili spoustu akcí na bitevním poli a těšili se respektu Rady, mohli být přizváni k důležitým setkáním. Ale spousta trofejních manželů potřebovala místo, kde v klidu čekali na manželky, které zatím řešily zásadní záležitosti.

Sebastian doběhl k baru a našel lahev skotské. Triumfálně ji zvedl nad hlavu.

„Přestaň se předvádět, ať můžeme začít pít,“ nařídil jsem mu. Špičáky mě bolely od toho, jak jsem se je snažil udržet zatažené.

„Na někoho, kdo právě škodolibě naštvál naši matku tím, že všechny překvapil zprávou o svém zasnoubení, vypadáš děsně depresivně.“ Sebastian zahýbal blondatým obočím a já mu sebral skleničku.

„Nalej,“ nařídil jsem. Potřeboval jsem z úst spláchnout Theinu chuť, abych dokázal jasně myslet.

Sebastian se úslužně uklonil a udělal, co jsem mu řekl. Dlouze jsem se napil a vychutnával si příjemnou pálivost nápoje.

„Potřebuješ něco silnějšího?“ zeptal se. „Rada na dnešní večer obstarala *cortège*. Můžu pro někoho poslat.“

Nebylo žádným překvapením, že tu byla přítomná *cortège*. Vzhledem k tomu, kolik tu bylo upírů a familiárů, to byla chytrá prevence. Ne pro každého upíra platilo, že si s věkem vypěstuje silnější sebeovládání. Nejlepší bylo mít připravenou zásobu čerstvé krve. A vždycky tu byli lidi ochotní posloužit našemu apetitu výměnou za pomoc nebo slib, že je přeměníme na jednoho z nás.

Zavrtěl jsem hlavou. „Už jsem se nakrmil.“

„Z They?“ tipnul si Lysander.

Sebastian mlčky klesl do křesla a otočil do sebe skleničku skotské, než si nalil další.

„Krmím se jenom z They.“ Na mé přiznání zareagovali se stěží skrytým šokem. Odkášlal jsem si, abych jim to vysvětlil. „Je to součást naší dohody. Nedělíme se o sebe s nikým jiným.“

„Jsi si jistý, že je to rozumné?“ zeptal se Lysander opatrně.

„Jo, jak se budeš cítit za pár desítek let?“

Sebastiana jsem ignoroval. Měl jsem vědět, že to nepochopí, ale Lysander byl jiný. Ve spoustě ohledů byli ti dva stejní, ale Lysander byl jednou zamilovaný. Hluboce zamilovaný a skončilo to špatně. Občas jsem si říkal, jestli svou domýšlivost jen nepředstírá ve snaze zamaskovat své nevratně zlomené srdce.

„Já bych se o Theu nikdy nedělil,“ řekl jsem odměřeně. „Nemůžu chtít, aby to dělala ona.“

„Srovnáváš jablka s hruškami,“ odpověděl Lysander s povzdechem, „ale chápu to.“

„Já ne,“ ozval se Sebastian.

„Proto jsi naštvaný?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne.“ Podíval jsem se Lysanderovi do očí a odvážil se konečně přiznat břemeno, které mě tížilo na duši. Pravdu, kterou jsem si odmítal přiznat, protože mě zabíjelo být jen pomyslením na ni. „Myslím, že bych si Theu brát neměl.“

ŠESTÁ KAPITOLA

THEA

„Na to už je trochu pozdě.“

Jacqueline se neobtěžovala zakrýt pobavení, když jsem si prohlížela čerstvé stopy po kousnutí na oblině svých řader a snažila se upravit šaty, aby je zakryly. Rozhlédla jsem se po koupelně a hledala něco, co by mohlo pomoci. Za námi byla řada neobsazených mahagonových kabiněk. Byla jsem vděčná, že na toaletách nebyl nikdo kromě nás, zvláště s ohledem na to, v jakém jsem byla stavu. Otočila jsem se zpátky k umyvadlům a přejela pohledem po žulové desce ke košíku složených ručníků a drahému krému na ruce. Jeden z ručníků jsem popadla a otočila se zpátky k zrcadlu. Jacqueline se na mě podívala v odrazu a přitom si zkontrolovala rtěnku. Ta byla pochopitelně perfektní.

Já naopak vypadala zatraceně příšerně.

„Julian obvykle udělá nějakou upíří věc, aby se hojily rychleji,“ zabručela jsem a snažila jsem se osušit zpocené vlasy, které se mi kroutily na čele a na krku. Julianovi se povedlo uvolnit mé pečlivě sepnuté kudrny, ale nejvíc byly vidět stopy po kousnutí, se kterými jsem nemohla udělat nic. Už nekrvácely, ale odmítaly se uzavřít do své běžné podoby perlově bílé zajizvené tkáně.

V zahradě musel být příliš rozrušený, aby si vzpomněl, že je má zahojit. Ne. Byl naštvaný.

Protože jsem odmítla.

„Ukaž.“ Nečekala na dovolení a postavila se přede mě. Zahlídla jsem jen rozmazaný pohyb, načež mi poklepala na ranky a ustoupila. „Jako nové.“

„Byl to dobrý nápad?“ zeptala jsem se.

V zahradě Juliana přemohlo něco živočišného. Cítila jsem, jak to probublává pod povrchem upířího džentlmena, kterého od našeho příjezdu předváděl. Když se to probralo i uvnitř mě a jeho magie zareagovala na jeho podráždění, jednala jsem. Ale úleva, kterou jsem mu poskytla, byla jen krátkodobá. „Mohl by začít vyšilovat, kdyby ze mě ucítil jiného upíra.“

Karmínově rudé rty jí zacukaly. „Já Julese zvládnou,“ slíbila. „Chová se jako pravý alfa blbec, hm?“

„Jo.“ Zamračila jsem se a vrátila se ke snaze dát do pořádku zbytek svého zevnějšku. Jacqueline se mi postavila za záda, mávnutím mi odehnala ruce a začala mi upravovat vlasy. „Já myslela, že upíři jsou matriarchální.“

Zabublal v ní smích. „To jsme. Naši muži jsou pudově nuceni chránit ženy. Ale od chvíle, kdy jste vy dva zpečetili své pouto...“

„... je všechno to primitivní, zvířecí nutkání zaměřené jen na mě?“ tipla jsem si.

„Vyzvala jsi jeho matku na souboj,“ poznamenala.

„Proč na tom záleží?“ Věděla jsem, co si všichni včetně mého druhu myslí o mém nadcházejícím souboji se Sabine. Možná proto se choval jako větší poděs než obvykle.

„Myslíš, že můžeš vyhrát?“ zeptala se Jacqueline vážně.

„Ano.“ Měla jsem plán, ale ten mohl fungovat, jen když se o něm nedozví Sabine.

Jacqueline na víc informací nenaléhala, jen mi věnovala ohromný úsměv. „Za normálních okolností by se Julianovy ochranné instinkty dělily mezi jeho matku a tebe. Právě teď svou matku vnímá jako hrozbu, takže...“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tři královny.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.